

Hồi 32

Kho Tàng Thật Sự

Bàn xây bằng vàng chuyển động, vách bằng vàng cũng nhích động.
Một vọng cửa lộ ra, cả hai bước qua vọng cửa đó.

Bên trong đúng như cả hai ước đoán, là những vật quý giá nhất trên đời: bên trong là châu ngọc, là vàng, là bạc, bất cứ ai giàu tưởng tượng đến đâu, cũng chẳng nghĩ nổi số lượng bạc vàng châu ngọc tích trữ trong gian phòng sau bức tường vàng.

Giang Ngọc Lang như chết sững tại chỗ, dù hắn đoán là sau bức tường phải có báu vật, song hắn không tưởng báu vật quá nhiều như thế này.

Chẳng rõ ý niệm gì phát sanh nơi tâm tư, đầu óc hắn, gương mặt xanh dờn của hắn lại ửng hồng lên.

Và bàn tay của hắn run run, mấy ngón cứ mấp máy mãi.

Tiểu Linh Ngư bất quá chỉ quét mắt qua một lượt như nhìn một đồng đá vụn, rồi chàng nhìn mặt Giang Ngọc Lang, điểm nhẹ một nụ cười, hỏi gọn:

- Người thích ?

Giang Ngọc Lang ấp úng:

- Ta... ta...

Vàng bạc châu ngọc chẳng phải là vật thực, hắn lại nuốt nước bọt ừng ực, trái cổ của hắn lên xuống thấy rõ.

Hắn cười gượng, đáp:

- Trên thế gian, nếu có kẻ nào không thích, thì kẻ đó đúng là một quái vật.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Nếu người thích thì cứ hốt, tất cả thuộc về người đó !

Giang Ngọc Lang sáng mắt lên, nhìn chàng, rồi nhìn châu báu, lại nhìn chàng, cười vuốt:

- Người phát hiện trước, tự nhiên quyền chiếm hữu về người, còn ta... nếu người thương tình mà chia chác cho ta phần nào, ít cũng tốt mà nhiều cũng hay. Nhất định ta không phiền hà gì cả. Nhất định ta cảm kích người vô cùng.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Ta không lấy một vật gì !

Giang Ngọc Lang ngẩng đầu lên, cao giọng:

- Người không lấy ?

Nhưng liền theo đó, hấn cúi đầu trở lại, cười vuốt, tiếp:

- Tánh mạng của ta, còn tùy thuộc người, dù người chẳng chia cho ta một món nào, ta cũng chẳng hề oán trách !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người tưởng ta thử người ? Người cho rằng ta lừa người ?

Giang Ngọc Lang bối rối:

- Ta... ta đâu có...

Tiểu Linh Ngư bủ môi:

- Cho người biết, thật tình ta chẳng muốn lấy món gì hết !

Giang Ngọc Lang mở to mắt:

- Tại... tại sao ?

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Tại sao ? Đói, người ăn được những vật đó cho đỡ đói chẳng ? Khát, người có lấy những vật đó uống trừ nước được chẳng ? Mang trên mình thì vừa nặng nề, vừa vướng bận, đã thế lại còn sợ kẻ khác cướp giật, người phải mất mạng vì những vật đó ! Tại sao ta muốn lấy những thứ hại đời đó, cho khổ tấm thân ?

Giang Ngọc Lang sửng sờ. Hấn phải công nhận Tiểu Linh Ngư nói đúng đạo lý.

Tiểu Linh Ngư mặc cho hấn nghĩ vẫn vợ, đi quanh một vòng, thở dài, rồi lẩm nhẩm:

- Đây là nơi tuyệt địa, lối thoát hấn ở chỗ nào khác, chứ không ở trong phòng này !

Bỗng Giang Ngọc Lang bật cười khanh khách, cười mãi không thôi.

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ, hỏi:

- Người trông thấy quỷ ?

Giang Ngọc Lang vẫn còn cười:

- Ta cũng chẳng thích các vật này !

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng:

- Kỳ chưa ! Người không thích ? Người không thích thì còn ai thích ? Tại sao người không thích ?

Giang Ngọc Lang ngưng cười, rồi thở dài:

- Đến cái mạng sống của ta đây, chắc gì ta đã bảo toàn nổi, thì ta còn muốn lấy những vật đó làm gì ? Ta chưa chắc là thoát ra khỏi nơi đây, thì ta lấy những vật đó làm gì ?

Tiểu Linh Ngư vỗ tay cười lớn:

- Thông minh đó ! Người không thoát ra được, thì lấy vật để làm gì ? Lấy nó để ôm vào mình mà chết luôn với nó sao ? Người như thế là hơn rất nhiều người, bởi ta từng thấy nhiều người chết vì những vật đó rồi !

Cả hai trở ra, Tiểu Linh Ngư vận chuyển bàn xoay bằng đồng.

Rồi họ vào phòng đó.

Vũ khí ! Bình sanh, Tiểu Linh Ngư chưa từng thấy một số lượng vũ khí quan trọng như ở đây !

Vũ khí đã nhiều, lại thuộc đủ loại. Ngoài ra còn có vô số ám khí. Mà ám khí cũng thuộc đủ loại.

Có thứ rất quen thuộc, có thứ rất lạ kỳ, bình sanh Tiểu Linh Ngư chưa từng trông thấy.

Dĩ nhiên, chàng không biết tên tất cả, cũng như chàng không biết cách sử dụng.

Kim khí, là vật sinh lạnh, nhiều loại kim khí dồn đóng lại, hẳn cái lạnh phải phi thường.

Phi thường ở cái chỗ lạnh khác hơn tiết trời, lạnh do ý tạo nên, lạnh do ánh sáng của cửa nó tạo nên.

Máu sáng của kim khí, xanh kỳ lạ, màu sáng đó nhuộm xanh gương mặt của cả hai, trông họ như hai con quỷ mặt xanh hiện hình.

Sắt, tự nó trắng xanh rồi, càng bóng sáng càng xanh, xanh trau dồi bóng sáng, vẫn chiếu xanh xanh.

Có thứ to thường quá dài, dài hơn trượng tám, thứ ngắn chỉ độ hai thước. Thứ to bằng cán chèo, thứ nhỏ như chiếc đũa.

Vũ khí là vật không sanh mạng song lại có linh hồn ! Linh hồn của nạn nhân còn bám nơi nó nên trông đáng sợ quá chừng.

Do đó, nhìn nó là ai ai cũng nghĩ đến chuyện chết chóc, ai ai cũng thấy chớp chớp màu máu.

Vũ khí nhiều quá, hầu như nơi đây tích tụ tất cả những vật giết người khắp trong thiên hạ.

Tiểu Linh Ngư cầm lên một thanh kiếm, vung thử. Kiếm ngân lên nghe rợn người. Kiếm quang tỏa lạnh, kiếm khí bốc lạnh !

Bất giác chàng buột miệng tán:

- Báu thật ! Quý thật !

Giang Ngọc Lang trầm giọng:

- Dù nó quý báu thế nào, nó nằm đây cũng cầm như vật vô dụng.

Tiểu Linh Ngư bâng quơ:

- Ạ ?

Giang Ngọc Lang nhặt một món lên, hỏi:

- Người biết vật này chẳng ?

Vật đó mừng tượng hình rồng, hai chiếc sừng ló ra hai bên, miệng há rộng, trong miệng có chiếc lưỡi, lưỡi thè dài ra ngoài.

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Chừng như là một ngọn Kim Long Tiên !

Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Đúng vậy ! Một chiếc Kim Long Tiên, nhưng lại không giống các chiếc thường thấy trên giang hồ.

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng.

Giang Ngọc Lang giải thích:

- Ngọn roi này còn có cái tên riêng biệt của nó, là Cửu Hiện Thần Long Quỷ Kiến Sầu ! Một ngọn roi gồm chín cách dùng !

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Thế thì thích quá ! Người kể cho ta nghe chín hiệu dụng của nó xem !

Giang Ngọc Lang tiếp:

- Roi, như cái tên của nó, là hình rồng. Vây mọc ngược, chính cái chỗ vây ngược đó, mà roi chạm vào vũ khí địch, là móc cứng vũ khí địch, cứ giật tay về là vũ khí địch vọt theo. Những vây ngược đó còn hút được những ám khí, bất cứ loại ám khí nào chạm vào roi, là y như dính tại đó. Hai chiếc sừng dùng đối phó với các loại binh khí mềm, chiếc lưỡi có thể phóng dài hơn, đâm vào huyết đạo địch. Miệng há ra, sẽ bất ngờ ngoạm vũ khí đối phương. Đôi mắt rồng, là hai hoả khí, có thể phun khói, mà lửa và khói đều độc, hoặc giả nổ lên, như sấm động xa xa. Đôi sừng rồng có thể bắn ra mười ba mũi Ty Ngọ Vấn Tâm Đinh ! “Vấn Tâm”, người nghe rõ chưa ? Đinh vào đến tim, là ở đó, hàn huyền chuyện vãn với tim ! Nói thế chứ đinh đó chạm vào ai, máu rỉ ra, là chết lập tức ! Cuối cùng những chiếc vây ngược đó, nếu cần cũng bắn ra được,

mỗi chiếc vẫy là một ám khí đấy ! Gặp ngọn roi này, dù thần tiên cũng đừng hòng sống sót nổi !

Hắn thuật thao thao như ngọn roi chính là vật tùy thân của hắn !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Đúng là Quỷ Kiến Sâu ! Thần tiên cũng sâu luôn, đừng nói là quỷ ! Lợi hại thật !

Giang Ngọc Lang lại tiếp:

- Rất tiếc là khắp trong thiên hạ, loại vũ khí này không nhiều. Cứ theo truyền thuyết, thì chỉ có hai thôi ! Chẳng hiểu tại sao một chiếc lại ở đây.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Còn một chiếc nữa ?

Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Còn một chiếc nữa ! Nếu chiếc đó hiện nay vẫn xuất hiện trên giang hồ, thì đúng là cái hoạ cho vũ lâm rồi ! Nó đã hoá kiếp bao nhiêu cao thủ thành danh thành oan hồn...

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta không ngờ người mới ngần ấy tuổi mà đã am tường quá nhiều sự việc trên giang hồ ! Người hiểu từng món vũ khí một, hiểu rành rẽ như chính chủ nhân của mỗi món !

Giang Ngọc Lang chớp chớp mắt, chừng như hắn thức ngộ là đã nói quá nhiều.

Hắn gượng cười, thốt:

- Bất quá, ta nghe thiên hạ nói, rồi ghi nhớ, bây giờ có dịp, ta thuật lại cho người nghe ! Người biết không, cha ta giao du rất rộng, hầu như lão nhân gia quen biết tất cả hào kiệt anh hùng, ta thường có dịp hầu trà, hầu rượu các bằng hữu của lão nhân gia, nhân đó, có nghe những câu chuyện họ kháo với nhau.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người biết cách sử dụng loại vũ khí đó chứ ?

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Ta... nếu ta sử dụng được thì còn nói gì !

Hắn thản nhiên buông ngọn roi xuống. Đôi mắt của hắn cứ dán vào hai tay của Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư tuy thản nhiên cười, nói song đôi mắt cũng dán chặt vào tay Giang Ngọc Lang.

Giả như chàng vung kiếm bất ngờ ?

Giả như Giang Ngọc Lang vung roi bất ngờ ?

Cả hai cũng có ý tưởng như nhau, cả hai cùng đề phòng nhau như nhau, họ đề phòng nhau từ lúc mới xuống hầm phần, họ đề phòng nhau trong hiện tại, và họ sẽ còn đề phòng nhau mãi mãi, đến khi nào một trong hai chết đi, đến khi nào họ chia tay nhau !

Trên đời này, chẳng có một đôi tiểu tử nào như họ !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Thế là, những vũ khí tích tụ tại đây, bất cứ món nào cũng có một thời oanh liệt trên giang hồ, cũng từng có một lai lịch phi thường ! Tuy vậy, chiếc roi Quỷ Kiến Sầu đó, ta chẳng thích đâu, người có thích cứ lấy mà dùng.

Giang Ngọc Lang bước dang ra xa, mỉm cười đáp:

- Loại vũ khí tối độc như vậy, không ai thích dùng ! Ta không ham !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Thực ra vũ khí là vật chết, con người là vật sống, sống mà mạnh thì cần gì vật chết ? Người không ham là phải !

Bỗng, chàng chụp một thanh kiếm.

Thanh kiếm đó rất bén, sợi tóc bay ngang phải đứt làm đôi. Vung thanh kiếm đó lên, bất cứ loại vũ khí nào chạm vào nó là phải đứt làm đôi !

Giang Ngọc Lang cố cười tự nhiên để che dấu một cái rợn trong người.

Hắn thốt:

- Thanh kiếm tốt quá !

Nhưng, Tiểu Linh Ngư dùng thanh kiếm đó, chặt ngọn roi đứt làm mười mấy đoạn.

Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Huỷ diệt nó là phải ! Để cái thứ độc hại, chẳng may nó về tay kẻ hung bạo, thì đúng là mình gieo hoạ cho đồng loại...

Hắn day mặt nơi khác, dấu ánh mắt đang bốc lửa.

Rồi, Tiểu Linh Ngư nhồi thanh kiếm trong tay, cười hì hì, tiếp:

- Kiếm ơi ! Kiếm báu ! Bản ý của ta là muốn mang người theo mình, nhưng nghĩ kỹ, ta thấy nên để người ở lại đây là hơn ! Người như ta, dù là tay không, cũng...

Bỗng, Giang Ngọc Lang kêu lên kinh hãi:

- Xem... Xem kìa...

Qua ánh kiếm, một bóng người hiện ra, nơi góc phòng.

Không, bóng một bộ xương người !

Y phục đã mục nát rồi, bộ xương đáng lý ra phải là màu trắng đục, song lại đen xì.

Giang Ngọc Lang qua giây phút sửng sốt, lảo nhảm:

- Kỳ quái ! Tại sao lại có người chết ở đây ? Tại sao cái xác không bị quăng vào phần mộ ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Vào được nơi đây, chỉ sợ chính là chủ nhân của khu cung điện này ... Và chủ nhân của khu cung điện này phải là một cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm !

Rồi chàng cau mày, tiếp:

- Tại sao chủ nhân lại chết tại đây ? Ai giết ? Xem tư thế của cái xác, ta biết ngay người bị giết không hề phản ứng trước hành động của hung thủ. Mà cái tư thế đó cũng chứng tỏ nạn nhân bị đột kích mà chết !

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng:

- Theo ta nhận xét, thì nạn nhân bị hạ độc mà chết. Người xem kìa, bộ xương đã biến thành màu đen sì, trông đáng sợ !

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Cũng có thể !

Bỗng, cả hai cùng kêu lên:

- Đúng là nạn nhân bị trúng độc mà chết ! Chất độc do ám khí phát động ! Nạn nhân bị kích bằng ám khí có tẩm chất kịch độc, chất độc làm chết tức khắc.

Cả hai vừa phát hiện ra, có rất nhiều mũi ngân châm, nhỏ như lông trâu, cắm nơi bộ xương. Sự kiện đó chứng tỏ ám khí xuyên thủng da thịt, đục xương, nằm lại đó.

Tiểu Linh Ngư biến sắc mặt:

- Ám khí lợi hại thật ! Chất độc lợi hại thật !

Giang Ngọc Lang lảo nhảm:

- Ai ? Ai có thủ đoạn khủng khiếp thế ?

Tiểu Linh Ngư nhìn thoáng qua hẳn:

- Đừng vờ ! Chẳng phải mỗi mình người biết được ám khí này ! Chính ta đây cũng nhận ra !

Giang Ngọc Lang cười khổ:

- Cái món Thiên Tuyệt Địa Giảm Thấu Cốt Xuyên Tâm Đỉnh này đúng là loại ám khí vô địch trong thiên hạ...

Hắn chợt nhìn thấy một chiếc ống đồng nằm trong đồng vũ khí, lập tức hắn vội bước tới, lấy thân che khuất tầm mắt của Tiểu Linh Ngư, đoạn hắn bắt đầu ho, vừa ho vừa nhích mình dần dần đến gần ống đồng.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người ho làm ta cũng muốn ho lây luôn !

Và chàng ho thực sự, ho đến gập lưng lại.

Giang Ngọc Lang cũng gập lưng lại mà ho, cả hai đồng thời gập lưng lại mà ho.

Nhanh như chớp, Giang Ngọc Lang chụp ống đồng, dấu vào mình.

Nhanh như chớp, Tiểu Linh Ngư nhặt một vật gì nơi xương tay của xác chết, dấu vào tay áo.

Vật chàng nhặt là một ống trúc rất tầm thường, chàng không hiểu nổi nó có công dụng gì, song nó ở trong tay một người như vậy, lại đang cơn nguy cấp thì hẳn nó phải có một hiệu dụng.

Dấu được chiếc ống đồng, Giang Ngọc Lang vô cùng hoan hỉ, song khi nào hắn để lộ tâm ý ra ngoài ?

Hắn vờ cau mày, thốt:

- Nếu người này là chủ nhân, thì tại sao y lại bị kẻ khác ám toán ? Còn như chẳng phải là chủ nhân thì tại sao y lại chết ở đây ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Chắc chắn là chủ nhân rồi ! Nếu chẳng phải vậy, thì không bao giờ lại lọt vào một nơi bí mật !

Giang Ngọc Lang trầm giọng:

- Người đã thấy cái đạo lý của sự kiện chưa ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Sự kiện này là một bí mật trong nhiều bí mật tại nơi đây ! Đã gọi là bí mật thì chỉ có trời mới biết được cái đạo lý ra sao !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Và toàn là những bí mật đáng sợ !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Không, những bí mật trên đời này chẳng đáng sợ mà là thú vị, rất thú vị...

Rồi cả hai sóng vai bước ra, chẳng ai chịu đi trước ai.

Cả hai đều dùng hai tay, kẻ cầm môi lửa, người cầm đèn, để biểu lộ đôi tay không, để chứng minh là chẳng ai nhặt vật gì trong phòng.

oOo

Bây giờ, họ xoay bàn xoay bằng sắt, để vào bên trong bức tường bằng sắt.

Giang Ngọc Lang xung phong, vừa bước vào, hấn kêu lên một tiếng kinh hãi, rồi lùi nhanh lại.

Hấn giống như một con thỏ vừa bị một mũi tên bắn trúng.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Trong phòng đó chẳng có ai cả ?

Giang Ngọc Lang còn biến sắc, run run giọng:

- Có khi nào người thấy bộ xương người, đứng tự nhiên như người sống chẳng ?

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Xương người đứng ? Chẳng thấy bao giờ !

Giang Ngọc Lang còn run run giọng:

- Người sẽ thấy ! Thấy tức khắc !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Bộ xương người đứng tự nhiên ! Thú vị đấy chứ !

Chàng mạnh dạn bước vào.

Ánh mắt vừa đảo qua nửa vòng, nụ cười của chàng tắt ngay.

Gian phòng đó rất lớn, rất cao và cao hơn các gian phòng trước.

Chẳng có vật gì cả, ngoài một bộ xương người, sừng sững tại trung tâm, như đứng giữa đồng ruộng.

Nhưng, ở đây chẳng phải là một cánh đồng, bởi khung cảnh không thoáng đãng, dù là rất rộng.

Tường bọc chung quanh, nhốt cái tử khí trầm trầm rờn rợn.

Không ! Chẳng phải chỉ có một bộ xương người, thoát đầu, Tiểu Linh Ngư thất thố nên nhìn lầm.

Có đến hai bộ xương người, bởi hai bộ xương ôm vào nhau, nên nhìn thoáng qua, chàng phải nhầm lẫn.

Y phục tan biến, hay hai người đó chẳng có mặc y phục ? Tiểu Linh Ngư chưa vội tra cứu điều đó, chàng nhận ra, da thịt cả hai tan biến mất, xương trắng phơi lộ ra trước ánh mắt chàng.

Khấp mình rợn da gà, song chàng cũng còn cười được. Chàng thốt:

- Rất có thể là một nam, một nữ. Đến lúc chết mà còn ôm cứng nhau như vậy, đủ biết cái tình của họ nặng vô cùng ! Có thể là họ chết vì tình, họ ở trong một hoàn cảnh trái ngang nào đó, không gần nhau, yêu nhau tự do được nên họ cùng chết cho trọn tình nhau !

Giang Ngọc Lang nhit bước tới một chút:

- Đúng mà không đúng ! Bởi nếu cái tình của họ đậm đà, khi nào họ đứng ôm nhau, họ đâu có gì gấp ? Họ đâu có sợ ai quấy nhiễu ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Ta ! Ta không tưởng đến điều đó ! Về phương diện này, người kinh nghiệm hơn ta rõ rệt ! Nếu họ không vì tình mà chết, thì họ chẳng phải là một nữ một nam, họ phải là đôi nam ! Tại sao hai nam ôm nhau ? Ôm để làm gì ?

Chàng vừa thốt, vừa bước tới, quan sát hai bộ xương.

Chàng nhìn sững hai bộ xương một lúc, rồi thở dài thốt:

- Đúng là hai nam nhân !

Giang Ngọc Lang trố mắt:

- Người nhận ra ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phải !

Giang Ngọc Lang vụt cười lớn:

- Nam nhân làm tình với nam nhân ! Thú vị chứ !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Nhưng hai người này, chẳng những giao tình bất hảo mà lại còn bại hoại không tưởng nổi !

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng:

- Làm sao người biết được ?

Tiểu Linh Ngư bảo:

- Người lại gần đây, xem thì biết !

Người bên tả, đưa tay hữu ấn vào sườn người bên hữu, mấy ngón tay lún sâu, lọt khỏi xương sườn.

Dùng ngón tay mà bấm vào da thịt địch thủ, lún sâu như vậy, hẳn phải có võ công cao tuyệt.

Nhưng, ngực của người đó cũng vỡ, bảy tám chiếc xương gãy đoạn. Đầu y bị gị xuống, cổ gãy cúp, đầu tựa trên vai đối phương.

Cảnh tượng đó chứng tỏ cả hai đang ác đấu, mỗi người giữ một chiêu độc và họ chết vì độc chiêu của nhau.

Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Ứng trảo công lợi hại không tưởng nổi ! Mà chưởng lực cũng phi phạm ! Đúng là hai tay tuyệt đỉnh công phu ! Nhưng tại sao họ cũng ác đấu tại đây, và cùng chết ở đây ? Tại sao ?

Có tiếng rắc rắc vang khê, hai bộ xương rời nhau, rời rã, rời rơi xuống nền.

Hai bộ xương đứng vì không gian trầm động. Bây giờ tường mở, Tiểu Linh Ngư và Giang Ngọc Lang bước vào tạo nên gió, kế tiếp họ lại thở ra, thở vào.

Không khí chuyển động, lay xương, xương rời rã, rời là điều tự nhiên phải có.

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc:

- Suy ra võ công của họ, ta có thể đặt ra giả thuyết một trong hai người này hẳn là chủ nhân của khu cung điện ! Còn người kia, hẳn là bằng hữu của chủ nhân, hay thân quyến chi đó. Họ cùng ẩn cư ở đây, giao tình của họ mật thiết như vậy, tại sao lại quyết trừ diệt lẫn nhau ?

Chàng cúi xuống, nhặt hai vật gì trong đống xương của hai người đó.

Giang Ngọc Lang tiếp nối:

- Điều làm cho ta thấy lạ là cả hai cùng chết ở đây, sao chẳng có ai chiếu cố đến họ ? Nếu có kẻ nào chiếu cố đến họ, hẳn phải phát hiện ra sự vắng mặt của họ sau một thời gian bất thường, và cũng phát hiện luôn họ chết tại đây, để mà đưa xác họ đi nơi khác chứ ? Hai bộ xương, đứng sững tới bây giờ mới ngã, sự kiện đó chứng tỏ là từ ngày họ chết, chẳng có một ai vào đây ! Và qua sự tiêu hoá y phục của họ, ta có thể đoán ra họ đã chết trên mười mấy năm rồi !

Tiểu Linh Ngư dấu xong hai vật vừa nhặt, đoạn gật đầu:

- Có lý !

Giang Ngọc Lang tiếp luôn:

- Thế còn những người khác trong cung này đâu ? Họ đi hết ? Hay họ đã chết hết ? Chẳng lẽ một khu cung điện rộng lớn như vậy, lại chỉ có hai người ở ? Nếu chỉ có hai người, sao chủ nhân lại kiến trúc đại quy mô làm chi ?

Tiểu Linh Ngư lại gật đầu:

- Họ đi đâu được ? Họ chết hết ! Chẳng những họ chết hết, mà họ chết đồng thời, đồng thời với nhau mà cũng đồng thời với chủ nhân ! Nếu không chết đồng thời với chủ nhân, họ đã di tản hai cái xác này đến nơi khác, hoặc hạ hai xác nằm xuống, dù

không hạ, họ đi ra đi vào, tạo gió, gió cũng hạ xuống ! Có đâu đến bây giờ còn đứng sững, làm cho ta suýt chết khiếp ?

Giang Ngọc Lang cau mày:

- Họ chết ? Ai giết chết họ ?

Tiểu Linh Ngư nói:

- Ta đã nói, khu cùng điện này chứa rất nhiều bí mật, mà toàn là đại bí mật.

Giang Ngọc Lang tiếp:

- Những bí mật đầy thú vị !

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Khá đó ! Vậy mà người đã học hỏi được ít nhiều nơi ta rồi đó !

Bây giờ, cả hai mới để ý đến có một vòng ghế, có tất cả năm chiếc, loại ghế thấp, không lưng, ngồi cũng được mà dùng làm bàn cũng được.

Trên những chiếc ghế đó, có đủ giấy, bút mực sách.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Xem ra, gian phòng này có vẻ là một thư phòng đây ! Thú thật ! Thú thật !

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Không phải là thư phòng đâu, làm gì có một thư phòng quá rộng như thế này chứ ?

Tiểu Linh Ngư hứ một tiếng:

- Lớn hay nhỏ, là do sở thích của người ta, đâu có tiêu chuẩn nào quy định lối kiến trúc ? Người ta thừa nhân lực, thì người ta muốn làm sao cũng được cả !

Chàng bước tới, lật những trang sách xem qua, thần sắc vụt biến đổi.

Giang Ngọc Lang thấy thế, vội bước tới luôn cũng nhìn, cũng biến sắc như chàng.

Sách làm bằng những mảnh lụa rất mỏng, sách ghi chú những điều mà bình sanh cả hai chưa từng biết qua.

Phát hiện những cái lạ đó, cả hai cùng xuất mồ hôi lạnh.

Họ đồng thức ngộ là sở học của họ tuy do danh sư truyền thụ, song đem so với những gì ghi chú trong sách, cảm như vô dụng.

Sở học của họ ấu trĩ quá chừng ! Chẳng đáng một đồng tiền !

Thế mà từ bao lâu nay, họ vẫn tự hào với sở đắc như thường ! Như vậy, còn gì mỉa mai hơn ?

Họ đổ mồ hôi vì thẹn, hơn là vì kinh ngạc.

Họ nhìn mãi, họ lật từng trang một, chừng như họ không muốn rời mắt khỏi những trang sách một phút giây nào.

Lâu lắm, Tiểu Linh Ngư thở ra mấy lượt, buông gọn:

- Ta biết rồi !

Giang Ngọc Lang vẫn còn dán mắt vào trang sách, hỏi:

- Người biết cái chi ?

Tiểu Linh Ngư đưa ra nhận xét:

- Suy ra theo cái số ghế tại đây, ta đoán là có năm cao thủ tuyệt đỉnh, họ cùng quy tụ tại một nơi, nghiên cứu, tập luyện võ công, họ sáng chế ra được chiêu nào, là lập tức họ ghi vào mảnh lụa.

Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Đúng vậy rồi ! Bằng cứ là gian phòng này rất rộng, phàm cao thủ luyện võ phải có một địa điểm rộng rãi.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Trong năm vị cao thủ này, chúng ta đã thấy ba người chết, nếu giả thuyết của ta đúng, thì trong những gian phòng kia, phải có hai bộ xương nữa, bởi cả năm người không thể sống sót đến ngày nay.

Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Hẳn là phải như vậy.

Tiểu Linh Ngư giục:

- Đi ! Chúng ta đi quan sát xem có đúng như thế không !

Lúc đó, Giang Ngọc Lang mới chịu rời mắt khỏi những trang sách, rồi kêu lên:

- Đi ? Người bảo đi ?

Tiểu Linh Ngư nhìn sửng hấn:

- Sao bỗng nhiên người không hiểu ta nói gì ?

Giang Ngọc Lang bối rối:

- Nhưng... nhưng pho bí kíp võ công này ?

Tiểu Linh Ngư phì cười:

- Thì để đó chứ sao ? Chẳng lẽ nó có chân, có cánh, mà chạy, mà bay ?

Giang Ngọc Lang cúi đầu:

- Được ! Người nói làm sao, thì cứ y làm vậy !

Chợt, hấn đưa tay vào mình lấy chiếc ống đồng ra, cười ghê rợn:

- Người có biết vật này chẳng ?

Tiểu Linh Ngư mừng tượng sợ hãi:

- Thiên Tuyệt Địa Giảm Thấu Cốt Châm...

Giang Ngọc Lang cười ha hả:

- Phải ! Ta khen người có nhãn lực đấy ! Ta nghĩ, sau khi ra khỏi cung điện này, ta sẽ dùng nó đối phó với người. Nhưng hiện tại thì ta phải dùng đến nó, bởi ta không thể dung tha người được nữa. Ta không chờ đợi được lâu hơn nữa !

Tiểu Linh Ngư mừng tượng sợ hãi hơn trước:

- Người... định giết ta ?

Giang Ngọc Lang cao giọng:

- Trừ ra người tránh né những mũi châm này ! Ta ước độ là người không tài nào tránh né nổi, thế là người không thoát chết ! Trên thế gian, có kẻ nào thoát được với Thiên Tuyệt Địa Giảm Thấu Cốt Châm chứ ?

Tiểu Linh Ngư mừng tượng sững sờ:

- Người giết ta rồi, chẳng sợ một mình tịch mịch ở đây chẳng ?

Giang Ngọc Lang cười lớn:

- Ta sợ gì ? Ai dám quả quyết là ta chẳng ly khai được nơi này ? Người xem với pho bí kíp kia, ta sẽ trở thành vô địch trong thiên hạ. Với kho báu vật kia, ta sẽ trở thành phú gia địch quốc ! Ra được rồi là ta sẽ trở thành người số một trên đời ! Bất cứ ai trong trường hợp của ta, cũng chẳng thể dung tha một kẻ thứ hai sống sót !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Được ! Nếu thế thì người cứ giết !

Giang Ngọc Lang cười ngạo nghễ:

- Chắc người sợ lắm !

Bỗng, Tiểu Linh Ngư phá lên cười, tiếng cười của chàng át hẳn tiếng cười của Giang Ngọc Lang.

Cười một lúc, cười đến chảy cả nước mắt, chàng ngưng lại, rồi thốt:

- Người tin chắc là ta sợ lắm ? Ta sợ cái gì chứ ? Không, ta không hề sợ !

Giang Ngọc Lang biến sắc:

- Ống không ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Sao người không nghĩ thử xem, nếu nó không trống rỗng, thì ai người ta lại vắt nó xuống đất ? Số châm trong chiếc ống, đã bị chủ nhân nó xử dụng trọn vẹn, để giết

đối phương, bắn hết những mũi châm ra rồi, chủ nhân quăng nó đi, cái đạo lý đó rất hiển nhiên, ta lấy làm lạ là người không thấu đáo !

Giang Ngọc Lang run run giọng:

- Người... người...

Tiểu Linh Ngư chận lời:

- Vừa rồi, người giả vờ ho, người dùng thân thể che khuất tầm mắt ta, để cúi xuống nhặt chiếc ống, ta thấy rõ quá mà, thấy rõ tâm ý cũng như hành động của người. Và nếu ta không biết chắc như vậy, khi nào ta dám thách thức người và khi nào ta để người nhặt nó lúc đó ?

Rồi chàng cười khanh khách, đoạn tiếp luôn:

- Hơn nữa, chế luyện ra thứ châm đó là cả một công trình, đòi hỏi tâm lực và thời gian quan trọng ! Ngày trước chỉ có Thần Thủ Trương là chế được mà thôi. Lão ấy chết từ lâu, không còn ai chế luyện được nữa, không có châm, thì chiếc ống trở thành phế vật, người biết chưa ?

Chàng kết thúc với một tràng cười lớn hơn bao giờ hết:

- Người biết chưa ?

Giang Ngọc Lang đỏ mặt hôi lạnh ướt đầu, lí nhí:

- Ta... vừa rồi... chẳng phải ta... thực ý muốn giết người...

Một tiếng keng vang lên, chấm dứt câu nói của hắn.

Bàn tay hắn run cực độ, ngón tay lỏng, chiếc ống đồng rơi xuống nền, bật kêu.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta biết, bắt quá người đùa cho vui vậy thôi !

Giang Ngọc Lang sáng mắt lên:

- Trước cũng như sau, ta vẫn xem người như đại ca của ta, ta dám phát thệ như vậy !

Hắn, tỏ vẻ thành khẩn quá chừng.

Và, gương mặt hắn vụt biến đổi.

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Phải đó ! Khi nào một tiểu đệ lại có ý muốn giết đại ca ? Lời nói đùa rất cần trong lúc này, để cả hai lên tinh thần vậy thôi mà !

Giang Ngọc Lang thở phào:

- Đại ca đã hiểu cho, thì tiểu đệ an tâm lắm lắm !

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt nhìn hắn, hỏi:

- Bây giờ thì người có thể rời phòng này được rồi chứ ?

Giang Ngọc Lang cúi đầu:

- Được !

Hắn lặng lẽ bước ra.

Tiểu Linh Ngư lại cười lớn:

- Giang Ngọc Lang ! Giang Ngọc Lang ! Người là một đứa bé ! Khôn ngoan gì thì cũng chỉ là một đứa bé !

- o O o -